

ת"פ 53058/11/18 - מדינת ישראל נגד מ.ח

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 18-11-53058 מדינת ישראל נ' ח'
בפני כבוד השופט דרור קליטמן

בעניין: מדינת ישראל
באישור ב"כ עוז שחר ערי -
לשכת תביעות פתח תקווה
המאשימה

נגד
מ.ח.
באישור ב"כ עוז זאב לקט
הנאשם

הכרעת דין

בפתח הכרעת הדין אני מודיע לנאשם כי החלטתי לזכותו מאיישומו ביצוע עבירה של כליאת שווה

רקע

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המ夷יחס לו ביצוע עבירות של תקיפות בת זוג, בהתאם לסעיפים 377 רישא לחוק + 379 החוק העונשין, תשל"ז- 1977 (להלן: "החוק"). וכליית שווה, בהתאם לסעיף

משותף בן כ- 4 שנים המתגורר עמו בדירתם. במועד התרחשות המתויר בכתב האישום, הייתה

המתלוננת בחודש השביעי להרינה. בתאריך 18.11.19, בסמוך לשעה 21:00, בדירתם המצודה

ברחוב XX בפתח תקווה, על רקע ויכוח קודם בין הנאשם למטלוננת, במהלךו אמרה המטלוננת

לנאשם כי ברצונה להיפרד ממנו, החל הנאשם לצעוק על המטלוננת וזע נῆנְסָה יחד עם בן לחדר

השינה וביקשה מהנאשם לצאת מהחדר. הנאשם החל לג深情 את המטלוננת, אחיז בדלת חדר

השינה, עקר אותה ממקומה והשליכה על גבה של המטלוננת. מיד לאחר מכן, אחיז הנאשם

במטלוננת בשערות ראשה, הכה אותה בבטנה וגביה ומשך אותה באמצעות שערות ראשה אל

חדר שינה אחר בדירה ובعودה על הרצפה חבט בה בעוּוֹת ובאגראפים. בתגובה נשכה אותו

המתלוננת בידו בניסיון להימלט ממנה. אז הכנס נאשם את המתלוננת לחדר שינה הסמוך ונעל אותה בתוכו. המתלוננת דפקה על הדלת וצעקה כי יש לה כאבים בבטן ובתגובה פתח הנאשם את הדלת, נטל ממנה את הטלפון הנייד והשליכו מחוץ לדירה.

ראיות הצדדים

3. מטעם התייעזה, העידה **הגב' כ.כ.**, שכנה של בני הזוג, המתנדבת במשמר האזרחי. היא תיארה כי ביום האירוע בשעה רביע לתשע, שמעה צלצול באינטראקום וכן בטלפון וירדה למיטה. על פי הכתוב בכתב הטלפון ראתה כי המתקשורת היא המתלוננת וכן נגשה אליה לדירתה וראתה אותה: "מקופלת מחזיקה את הרחם והגב", היו לה כאבים היא הייתה בהריון מתקדם". כשאלת אותה מה קרה, סיפרה לה המתלוננת שהנאשם עקר דלת וזרק על הגב שלה וכן זرك לה את הטלפון הנייד וברח ואמר שנושא לשכם. המתלוננת סיפרה כי הייתה עם הנאשם ובנם ב"מקדונלדס" ובעקבות יcioן עזבה את המקום והשאירה את הנאשם עם ילדם. העודה ראתה את הדלת שנעקרה ממקומה והזמין המשטרה. השוטרים ביקשו ממנה שתתrzף על הבית על מנת לראות אם הנאשם חזר למקום, הנאשם לא חזר. היא המשיכה לדרש שלומה של המתלוננת. בחקירה הנגידית אישרה העודה כי לא היו על המתלוננת סימנים. במהלך החקירה הנגידית הוגשה תמונה מ"גוגל מפות" של אזרח הדירה (נ/1).

4. **המתלוננת** עצמה העידה ותיארה כי הנאשם הוא בעלה ויש להם כיים 2 ילדים. ביום האירוע המתואר בכתב האישום, קבעה עם הנאשם לאכול יחד עם ילדם במסעדת "מקדונלדס" בקריית מטמון. במהלך המפגש דבר הנאשם בטלפון והוא כעסה על תוכן שיחתו ועזבה בכעס את המקום, הוא ניסה לשכנע אותה לחזור אך היא סירבה והלכה ברגל לדירותם. לאחר כמה דקנות הגיע הנאשם, אולם היא סגרה את דלת חדר השינה וסירבה לדבר אליו, בתגובה הוא החל לקלל אותה ואת משפחתה, התעצבן, הוציא את הדלת מקומתה וזרק אותה עליה וזעג בה. היא רצתה להתקשר למשטרה אולם הנאשם לקח ממנה את הטלפון. היא ניסתה לבורוח ממנו ואז הוא תפס אותה בשערותיה, סחב אותה והכה אותה בבטנה וגביה. היא צעקה ובכתה והוא הכנס אותה לחדר אחר וסגר את הדלת עם מפתחה. היא צעקה ובכתה כי סבלה מכאים, אחרי כמה דקנות הוא פתח את הדלת והוא צעקה ושאלה אותו היכן הטלפון הנייד שלו, הוא זרק את הטלפון הנייד על הספה ושוב סחב אותה בשערותיה ותפס אותה ובתגובה היא נשכה אותו על מנת שיעזוב אותה. הוא זרק את הטלפון והלך ואמר שהוא הולך לשכם. היא התקשרה לשכנה כי אף זו לא ענתה לטלפון, אף חזרה אליה מאוחר יותר והמתלוננת ביקשה ממנה להגיע וכשהגיעה, הזמין המשטרה

ומד"א אשר הפנו אותה לבית החולים. היא אושפזה למשך 3 ימים. היא אמרה למשטרה להיכן הנאשם נוגה ללבת וכך הוא נתפס במבחן ברמת גן. הוגשו לבית המשפט תעודות רפואיות מבית החולים בילינסון (ת/1). במהלך חקירתה הנגידית עומרה המתלוננת עם דבירה במשטרה ועם תלונות קודמות שהגישה.

5. הוגשו לבית משפט תМОנות הדירה (נ/2), רישימת תלונות שהוגשו על ידי המתלוננת (נ/3), תМОנות החבלה על גופו של הנאשם (נ/4), תМОנות מקום הדלת בדירה (נ/5), הודעות המתלוננת במשטרה

(נ/6-7). כן הוגש מטעם התביעה מצרך שנערך על ידי השוטר רשות עווז(ת/2).

6. עד נסף מטעם התביעה, **רס"ב דורור שקד**, אשר גבה את הودעת הנאשם שהגישה וסמנה

ת/3. בחיקירתו הנגידית נשאל על העובדה שהנאשם נעצר מיד לאחר גביה הודהתו (אסמכתא

בדבר הכליה הוגשה וסמנה נ/8). וכן על כך שלא נערך עימות בין הנאשם למתלוננת. הוגש אף

נהל אח"מ בדבר גביה טביעות אצבע (נ/9) ורשימת חומרי חקירה בתיק (נ/10).

7. עוד העיד **רס"מ רשות עווז**, אשר חקר באזהרה את המתלוננת בבית החולים ונשאל בחיקירתו

הנגידית מודיע לא נלקחו מהמתלוננת טביעות אצבע.

8. הוגשו בהסכמה זו"ח פעולה שנערך על ידי רס"ב טללה מלכמו (ת/4), זו"ח פעולה שנערך על

ידי אריאל סורק (ת/5), וזו"ח מעצר (ת/6).

9. במסגרת פרשת ההגנה, העיד **הנאשם** עצמו. הוא טען שהמתואר בכתב האישום לא אירע. על

פי דבריו, אכן נפגש עם המתלוננת ובנם בסניף "מקדונלדס" ברחוב הסיבים בפתח תקווה. במהלך

שהותם שם, התקבלה שיחת טלפון מחבר ומתלוננת חודה שזו אישת וביקשה לדבר אתה אך הוא

סרב ועל רקע זה עזבה המתלוננת את המקום והלכה לדירותם. הוא אסף את האוכל והלך עם בנים

לדירה. המתלוננת הייתה בחדרה והוא אמר לה שהילד צריך לאכול ונכנס אליה לחדר על מנת

לשכנע אותה להאכיל את הילד. היא דרצה ממנו לעזוב את החדר ואיימה להזמין משטרת אז

כאשר קירב אליה את ידו השמאלית, נשכה אותה ודחפה אותו וכשה הוא נדחף, פגע בדלת וזה

נפלה ואז הוא יצא. כאשר המתלוננת רצתה לתקשר למשטרה, אמר לה לא ל התקשרות, לך

מןנה את הטלפון וזרק אותו לרצפה. בחיקירתו הנגידית עומרה הנאשם עם הודהתו במשטרה.

טייעוני הצדדים

10. באת כוח המאשימה,עו"ד שחר ערי, טענה בסיכוןיה שלמרות שמדובר בכתב אישום בו קיימת גרסת המתלוננת אל מול גרסת הנאשם לו לא היו עדדים, הרוי שדי בראיות שהוצעו בבית

המשפט על מנת להביא להרשעת הנאשם במילויו לכתב האישום. לטעنته, ישנם חיזוקים לעדות המתלוננת בעדות השכנה כי שהגעה למקום ופגשה במתלוננת זמן קצר לאחר האירוע. העודה תיארה את ששמעה מהמתלוננת ואת מצבה הגוף והנפשי. גם זו"ח פעלת של שוטר שהגיע למקום מתאר את דבריה של המתלוננת ואת מצבה. חיזוק נוסף קיים בבדיקות הרפואיים מבית החולים בו אושפזה המתלוננת מיד לאחר האירוע לשולשה ימים. היא הפנתה לעדות המתלוננת בבית המשפט התואמת את עדותה במשטרה, מלבד דבריה במשטרה שהילד חזר אתה לדירה, כאשר העודה עמדה על כך שהילד לא חזר עמה ואין היא יודעת מדו"ז זה נרשם בהודעתה במשטרה. המתלוננת אף לא הסירה את חלקה באירוע שהחל לנוכח כUSA על הנאשם וכן תיארה כי אכן נשכה את ידו. אמנם היא לא סיפה זאת בהודעתה הראשונה במשטרה אך הסבירה זאת בכך שבאותה עת הייתה מרוכזת בכאביה. היא הפנתה לכך שמיד לאחר האירוע אושפזה המתלוננת בבית החולים במשך שלושה ימים ולאחר מכן עברה להתגורר במעון לנשים מוכות. היא סבורה שבعدותה של המתלוננת ניכרו אותות אמת ממשועות. היא סבורהuaiudiוקים עליה הצעיה ההגנה אינם ממשועות. בכך גם העבירה שב吃过 הזמן מהמשטרה על ידי המתלוננת כאשר לא היה אירוע אלימות קיבלה הסבר מניח את הדעת מהמתלוננת. ב"כ המאשימה לא התעלמה מטענות ב"כ הנאשם בדבר מחדלי קיריה אלים טענה כי מדובר בפעולות קיריה שגם אם לא בוצעו, הרי שאין בהם על מנת להביא לזכיו של הנאשם. היא הצעיה על סתיות בעדותו של הנאשם אל מול הودעתו במשטרה. לנוכח כל זאת עתרה להרשעתו של הנאשם.

11. ב"כ הנאשם, עו"ד זאב לקט, טען כי אשם הנאשם לא הוכחה מעבר לספק סביר ועל כן יש לזכותו. לטעنته, גרסת המתלוננת רצופת סתיות מהותיות הנוגעות בשורשו של העניין ולכן לא ניתן לקבוע ממצאים על פיה ואף הוגש לבית המשפט ראיות הסותרות את גרסתה. דווקא הנאשם הוא שנחבל מהאירוע ולא המתלוננת, אשר הסירה מהמשטרה את העבירה שנשכה את הנאשם. אין זו הפעם הראשונה בה המתלוננת מזמין המשטרה, למراتות שלא היה מקרה אלימות. למתלוננת מנייע לתלונתה בשל חשדה כי הנאשם מתרכז עם אחרות ואף מתרverb על כך בפני אחרים. הוא הפנה לסתירות בעדותה של המתלוננת אל מול הודעתה במשטרה. הוא הפנה לכך שלא נמצא על המתלוננת חבלות. בדבריה לשוטרים שהגיעו למקום כלל לא הזכרה העבירה שהדلت שהנאשם זרך פגעה בגבה, כך גם בבדיקות הרפואיים. היא גם לא תיארה בפני כי השכנה את האירוע כפי שתיארה מאוחר יותר במשטרה. גם לאחר מכן כאשר תיארה את גיריתה על ידי הנאשם, עשתה זאת בכל פעם בצורה אחרת. מנגד, טען ב"כ הנאשם כי גרסת הנאשם קוהרנטיות ומאמינה לא

הצילה לסתור גרסה זו. ודאי לא הוכחה(Claim) שווה. הוא הפנה למחדלי חקירה וכן להתנהלות פסולה מטעם המשטרה בחקירה. לנוכח כל זאת הוא סבור כי המאשימה לא עמדה בנטול המוטל עליה להוכיח את אשמתו של הנאשם במיוחס לו בכתב האישום.

דין והכרעה

12. כתב האישום שבפניי עוסק באירוע אלימות שהתרחש בין בני זוג בין כותלי דירותם. מطبع הדברים לאירוע מעין זה אין עדים ומציאות בפניי בעיקר גרסת המתלוונת אל מול גרסת הנאשם. בית המשפט אינו בוחן כלויות ולב ואשר על כן עליו לבחון בנסיבות הרבה רבה את כלל הריאות שהובאו בפניי על מנת להכריע בשאלת האם הוכחה אשמת הנאשם מעבר לספק סביר, אולם לא יכול בית המשפט לפטור עצמו מהכריע בסוגיה זו אך משומם שמדובר בגרסאות סותרות לאותו אירוע, שגם כן, לא ניתן יהיה כלל להביא לדין מי שעבר עבירות מעין אלו, אלא אם התרחשו בפניי עדים או תועדו באופן כלשהו.

13. לאחר שבחןתי בנסיבות המתלוונת את כלל הריאות שהובאו בפניי, הגעתו למסקנה כי יש בהן די על מנת להוכיח את אשמת הנאשם במעשה עבירה של תקיפה בת הזוג, מעבר לספק סביר.

14. למסקנה זו הגיעו בראש ובראשונה לנוכח אמון שנתתי בעדותה של המתלוונת.

15. המתלוונת העידה בבית המשפט כשנה לאחר קרות האירוע. היא חזרה באופן דומה על המתואר בדבריה בהודעתה למשטרה. היא לא הסתירה את העובדה כי האירוע החל על רקע כעסה על הנאשם בעת שנפגשו במסעדה. היא אף תיארה כי היא שעזבה את המקום בכעס והלכה לדירותם. היא לא הכחישה שאכן במהלך האירוע נשכה את הנאשם. בדבריה לא הגיזמה במתואר ואף ביקשה מספר פעמים להפסיק את עדותה ולהזoor לבניה החוללה. היא תיארה כי נעשו ניסיונות להניא אותה מההיעד בבית המשפט והוא אכן שקלה לעשות זאת אף במהלך העדות עצמה, כאשר פרצה בבעci וביקשה לחזור לבניה, אולם התעשתה והמשיכה בעדותה. ניכר היה כי הדבר לא נעשה מחתמת שקללה חזרה מהדברים אלא עייפות מההילך אותו נדרשה לעבור. היא לא הסתירה כי בעבר זימנה משטרה רק על מנת להתוון על כך שה הנאשם לא מספק אוכל לבנים, מאחר ולא הייתה לה כל כתובות אחרת לפנות אליה. כפי שעלה מעדותה וمعداتה הנאשם, נוצר נתק בין המתלוונת למשפחה על רקע נישואיה לנagit והוא אף חשש מפניהם ולכן כאשר נזקקה לעזרה לא הייתה לה כל כתובות מלבד המשטרה. לא ניתן אף להתעלם מן העובדה כי בעקבות האירוע אושפזה המתלוונת לשולשה ימים בבית החולים ומaz היא מצויה במעון לנשים מוכות יחד עם ילדיה.

16. באשר לתיאור האירוע עצמו, הרי שכאמור המתלוננת חזרה ותיארה את שהתרחש באופן זהה לתיאורה במשטרה. על פי תיאור זה, הנאשם הגיע לדירה ורצה לדבר אתה, אולם היא סקרה את דלת חדר השינה ואמרה לו שאינה מעוניינת לדבר אותו. הנאשם התעכבר והוציא את הדלת ממקומה וזרק אותה עלייה. היה רצחה להתקשר למשטרה ולכן הנאשם לקח ממנה את הטלפון וכאשר היא ניסתה לבסוף ממנו, הוא תפס אותה בשערותיה וסחר אותה והכה בה בבטן וגב, תוך כדי שהיא צועקת. הוא הכנס אותה לחדר אחר וסגר אותו באמצעות מפתח וכשצעקה פתח את הדלת והוא שאל אותה אותו היכן הטלפון ובתגובה הוא זרק אותה על הספה והלך. עוד היה תיארה כי בעת שהנאשם תקף אותה, היא נשכה אותו. לאחר שעזב את המקום פנתה לשכנה לעזרה. הסתרות בין העדות במשטרה לבין העדות בבית המשפט נגעו באשר למיקומו של הילד בעת האירוע. במשטרה תיארה המתלוננת כי חזרה לדירה עם הילד אולם בבית המשפט העידה כי הילד נשאר עם אביו וחזר עמו, כפי שגם העיד הנאשם. היא אמרה שלא ברור לה מדוע נרשם בהודעתה במשטרה כי הילד חזר עמה אולי לא הובנה נכון. אין מדובר בפרט מהותי לעצם האירוע ואין בסתרה זו על מנת להשפיע על האמון שיש לסתת בעדותה. כך גם בשאלת המדיוקת היכן היה מצוי הילד בעת התרחשויות האירוע עצמו, האם במיטה או ליד הנאשם. בנגוד לפרטים אלו הרי שבאשר לתיאור האירוע עצמו עמדה המתלוננת על דבריה ללא שטגלו בהן כל סתרות זאת בנגוד לעדות הנאשם אשר בה נמצאו סתרות מהותיות באשר לעצם אופן קרונות האירוע, כפי שיפורט בהמשך.

17. חיזוק לעדותה של המתלוננת קיים בעדותה של השכנה כי, אשר הגעה למקום לאחר שהוזעקה על ידי המתלוננת ומוצאה אותה "מקופלת, מחזיקה את הרחם והגב". המתלוננת אף תיארה בפניה כי הנאשם זرك עליה את הדלת על הגב, זرك את הטלפון לחצר וברח מהמקום. מצבה של המתלוננת והתייאור שמסירה לשכנה מחזקים את טענתה בדבר אי-יעור האלים שאייר. אכן, בפני השכנה לא תיארה המתלוננת את כל המתואר בכתב האישום, אולם יש לציין כי אין מדובר בחקירת משטרה בה מתבקשת המתלוננת לתאר את כל האירוע שאייר לה אלא בקрайה לעזרה של מתלוננת לשכנה לאחר שלדבריה הוכחה על ידי בעלה וכן גם אם הסתפקה בתיאור חלק של האירוע, אין בכך על מנת להצביע על סתרה. לא מצאתי מקום לתת כל משקל לסתירה שעלהה בין המתלוננת לשכנה בשאלת האם לאחר שהמתלוננת הזעיקה את השכנה באמצעות צלצל באינטראקם ושיחת טלפון אליה שלא נענתה, חזרה השכנה למתלוננת בטלפון או הגעה מיד לדירה. אין בכך כל ממשמעות, ברור שהמתלוננת הזעיקה את השכנה ומדובר בפרט טכני שייתכן ופרטיו נשכח או על ידי המתלוננת או על ידי השכנה.

18. חיזוק נוסף לעדותה של המתלוננת ניתן למצוא בדוחות השוטרים שהגיעו למקום. רס"ר טליו מלקהתאר בדו"ח הפעולה (ת/4) כי הגיעו למקום האירוע ומצאו את המתלוננת מחזיקה בידה את בטנה תוך שהיא מכופפת כלפי מטה וובכה ותיארה בפניו את כלל האירוע באופן דומה לזה המתואר בכתב האישום. לדבריה של המתלוננת בפני השוטר, הנאשם ערך את הדלת בזמן שהייתה במיטה וזרק עליה את הדלת, תפס בשערה והפיל אותה בעיטות וגרר אותה כאשר הואמחזיק בשיער ראשה, הכנס אותה לחדר השני ונתן לה בוקס בפייה וכן בוקס בגבון ובעת בה בכל חלק גופה.

19. גם השוטר הראל שורק מתאר בדוח הפעולה (ת/5) כי מצא את המתלוננת שנראתה כואבת והחזיקה את הבطن בשתי ידייה וכאשר תחקר אותה תיארה באופן דומה לזה המתואר בכתב האישום את האירוע. גם בעניין זה לא מצאת סתרה מהותית בכך שעלה פי המתואר גירתה של המתלוננת הייתה לחיל של המטבח ולא לחדר אחר.

20. עינינו הרואות כי בכל פעם בו נדרשה המתלוננת לתאר את האירוע, בין אם בחקירה במשטרה ובין אם בפני כל אחד מהשוטרים בנפרד וכן בעדותה בבית המשפט, חזרה המתלוננת ותיארה באופן דומה ואף כמעט זהה את התרחשות.

21. גם בבית החולים תיארה המתלוננת בפני הרופאים כי הגיעו לנוכח חבלה ישירה לבطن ולגבם באגראפים ובעיטות על רקע אלימות במשפחה (ת/1). ב"כ הנאשם ניסה להציבו על קר שבתי או רזה לא מופיעים חלק מהרכיבים המתוארים בכתב האישום. אולם, לא מצופה כי במאכט שחרור מבית חולים שנכתב על ידי גורם רפואי יימצא תיאור מפורט של האירוע בגין אושפזה המתלוננת.

22. אמנם המתלוננת לא הזכירה בהודעתה הראשונה במשטרה את העובדה שנשכה את הנאשם, אולם מיד כשנחקקה על קר בהיותה בבית החולים הודהה כאמור ולא ניסתה להסתיר זאת ואף חזרה על קר בעדותה בבית המשפט והסבירה כי בעת מתן הودעתה הראשונה במשטרה סבלה מכאבים ושכחה לספר זאת, אך מיד שהוותה בה הדבר על ידי השוטר אישרה זאת בפניו.

23. מול גרסת המתלוננת מצויה גרסת הנאשם, אשר תיאר בפני בית המשפט את האירוע באופן שונה מזה בו תואר על ידי במשטרה. בחקירהו במשטרה (ת/3) תיאר כי כאשר הגיעו לדירה עם בנו קרא למצלוננת על מנת שתתאכיל את הילד, אולם היא אמרה לו לצאת מהבית, הילד החל לבכות, המתלוננת הלכה לחדר השינה והוא אמר לה שתקומו ונתן לה יד על מנת להסביר לה שהיא לא צודקת והיא ענתה לו שתתקשר למשטרה אם לא יLOUR ואז היא דחפה אותו וכותצאה מכך הוא נדרש על הדלת שנפלה וזה אף נתנה לו המתלוננת סטירה. הוא משך לה את הטלפון מידה והוא נשכח

אותו ביד ובהמשך הוא זרק את הטלפון על הספה בחצר ועזב את המקום. לעומת זאת בבית המשפט תיאר כי לאחר שהילד בכיה, נכנס לחדרה וביקש ממנו לבוא ולהאכיל את הילד, היא אמרה לו לצאת והזהירה כי תזמין משטרת הוא "שם את יד שמאל ככה בשבייל לקרא לה" אז היא נשכה אותו ומחפה אותו וכתוצאה מהדחיפת הוא פגע בדלת שנפלה ולאחר מכן רצתה להתקשר למשטרת הואלקח לה את הטלפון מהיד וזרק אותו לרצפה.

24. בעוד בהודעתו במשטרת תיאר כי הנשיכה אירעה כאשר ניסה לחתול לה את הטלפון, בבית המשפט תיאר כי הנשיכה הייתה כבר בשלב הראשון של האירוע. בתיאורו במשטרת טען כי המתלוננת אף סקרה לו אולם תיאור זה "נעלם" בעדוותם בבית המשפט. בבית המשפט תיאר כי כאשר עזב את הבית המתלוננת זרקה את עצמה על הספה, תיאור שלא היה בהודעתו במשטרת.

25. מול תיאור האירוע באופן עקבי על ידי המתלוננת, מצוי תיאור מבולבל ובעל סתריות של הנאשם, אשר אף לא נתן הסבר המניח את הדעת מודיע עזב את המקום טרם הגעת המשטרת, אם אירוע התקיפה בוצע דווקא על ידי המתלוננת.

26. ב"כ הנאשם הצבע על מחדל חקירה בכך שלא נגשו חוקרים לדירה לתעד את מצבה של הדלת. גם אם ניתן היה לבצע פעולה מעין זו, הרוי שכן מדובר במחדל היורד לשורשה של החקירה ואין בו על מנת לשנות ממשקנותי.

27. עוד טענה שעלה על ידי ב"כ נאשם הייתה כי המשטרת "ננעלה" על אשמתו של הנאשם בטרם הושלמה החקירה, כאשר הדבר התבטא בכך שלא נלקחו טביעות אצבע מהמתלוננת למורת שנקירה באזהרה וכן בכך שנחהתה אסמכתה לכליית הנאשם מיד לאחר חקירתו.

28. לא מצאתם ממש בטענה זו. ההחלטה בדבר מעמדו של נחקר, גם לאחר חקירתו באזהרה מצויה בידי היחידה החקורתת. כך גם לגבי הצורך במעצרו. החלטות אלו התקבלו על ידי היחידה החקורתת לאחר שהיו בידי החוקרים את גרסאותיהם של המתלוננת וה הנאשם וכן הודעתה של השכנה כי ודוחות השוטרים שהגיעו למקום ועל סמך זאת מסקנתם הייתה כי יש לתת אמון בתלונות המתלוננת על פני גרסת הנאשם, מסקנה אליה הגעתו אף אני, ובהתאם למסקנה זו ביצעו את הפעולות הללו בדין ובצדקה.

29. בנוגע לעבירות כליאת שווה שיוחסה לנאשם, תיארה המתלוננת, הן בהודעתה במשטרת והן בעדוותה בבית המשפט על כך שהנאשם סגר את הדלת בחדר השני אליו העביר אותה בכח ורק לאחר שצעקה, פתח אותה. לציין כי את החלק הזה של האירוע לא תיארה המתלוננת בפני השוטרים בשטח, גם כאשר מסירה תיאור מפורט ביותר. מבלתי שהיא בדבר על מנת להצביע על

חסר אמון בדבריה של המתלוננת, אולם לנוכח העובדה שתיאור אירוע זה לא מופיע בדוחות השוטרים, הרי שיש בדבר על מנת להקים ספק סביר באשר לאורך הזמן בו הייתה הדלת נעולה וכמה זמן עבר מעת שצעקה המתלוננת ועד שהדלת נפתחה על ידו, עובדה שיש בה על מנת להשפיע על השאלה האם התקיימו התנאים הנדרשים לקיומה של עבירה מעין זו. **אשר על כן, הגעתו למסקנה כי המאשימה לא עמדה בנטול המוטל עליה להוכיח את אשמתו של הנאשם בעבירה זו.**

30. **לנוכח כל האמור לעיל, אני מרשים את הנאשם בביעוע עבירה של תקיפת בת זוג, בהתאם לסעיף 382(ב) לחוק העונשין, תשל"ז-1977.**

ניתנה היום, ה' טבת תשפ"א, 20 דצמבר 2020, בנסיבות הצדדים, ב"כ המאשימה עו"ד לילך קוטנר, ב"כ הנאשם עו"ד זאב לקט והנואם בעצמו.